

SARAH
MORGAN

ZOMER
IN DE
HAMPTONS

Vertaling Carola Bijlsma

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Holiday in the Hamptons*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Carola Bijlsma
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Gavin Zeigler / Alamy Stock Foto; © FinePic, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, München

ISBN 978 94 027 0728 1
ISBN 978 94 027 6227 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Dit moest wel de ergste achttiende verjaardag *ever* zijn.

Fliss rende door de overwoekerde tuin die het strandhuis aan drie kanten omsloot. Ze voelde niets van de prikkende brandnetels en het lange gras dat tegen haar blote kuitten zwiepte, omdat ze te veel andere dingen voelde. Belangrijker dingen.

Het oude roestige hek schaafde haar heup toen ze zich erdoorheen wurmde. Elke stap die ze zette terwijl ze over het graspad denderde dat door de duinen naar het strand leidde, werd aangejaagd door verdriet. Nu kon niemand haar nog te pakken krijgen. Ze ging naar een plek ver weg van iedereen. Ver weg van *hém*. En ze ging niet terug naar huis voor hij vertrokken was. De verjaardagstaart bleef onaangeroerd, de kaarsen werden niet aangestoken, de borden niet aangeraakt. Er werd niet gezongen, niet geproost, niet gefeest. Wat viel er te vieren?

Woede knaagde aan de randjes van haar verdriet, en achter de boosheid en het verdriet lag pijn. Pijn die ze uit alle macht probeerde te verbergen. *Laat een bullebak nooit merken dat je bang bent. Maak jezelf nooit kwetsbaar.* Dat was toch wat haar broer haar had geleerd?

En lang geleden was ze er al achter gekomen dat haar vader een bullebak was. Als ze hem met één woord moest beschrijven, zou ze 'kwaad' zeggen. En ze had nooit begrepen waarom. Zij was ook weleens kwaad, net zoals haar broer, maar altijd met een reden. Haar vaders woede had geen reden nodig. Het was alsof hij zich er 's ochtends na het opstaan mee inwreef.

Op het ritme van haar stappen klonken steeds dezelfde woorden in haar hoofd. *Haat hem, haat hem, haat hem.*

Haar voeten kletsten op het zand. De wind blies in haar haren. Ze ademde hijgend in en proefde zee en zoute lucht. Haar ogen dichtknijpend tegen de tranen probeerde ze haar vaders stem te vervangen door de vertrouwde geluiden van de zeemeeuwen en de branding. Het had een perfecte zomerdag moeten zijn, maar haar vader was in staat om het licht uit de zonnigste dag te zuigen, en geen enkele dag was veilig. Zelfs niet de dag waarop je achttien werd. Hij wist altijd precies hoe hij haar ongelukkig kon maken.

Rennend probeerde ze van haar gevoelens weg te vluchten. Haar adem schroeide in haar borst en haar hart bonkte als vuisten op een boksbal.

Jij bent alleen maar lastig. Nutteloos, nergens goed voor, waardeloos, dom...

Als ze zo waardeloos was als hij beweerde, kon ze maar beter in zee verdwijnen. Maar dan zou hij blij zijn dat hij van haar af was, en ze zou wel gek zijn om iets te doen waar hij blij van werd. Al een tijdje deed ze alles om te voldoen aan zijn lage dunk van haar. Niet omdat ze ruzie wilde, maar omdat zijn regels gewoon helemaal nergens op sloegen en het onmogelijk was om hem tevreden te stellen.

Het ergste was nog dat hij hier helemaal niet hoorde te zijn.

De zomermaanden waren voor hen een oase van rust, zonder hem. Een tijd alleen met haar broer, haar zus en haar moeder en

oma, terwijl haar vader in de stad bleef en elke dag zijn woede mee naar zijn werk nam.

Ze was gaan houden van die zeldzame weken, waarin zonlicht door de duisternis heen brak en ze alleen zand en gelach mee naar huis bracht. Ze gingen laat naar bed, en bij het wakker worden voelden ze zich lichter en gelukkiger. Soms namen ze hun ontbijt mee naar buiten en aten ze op het strand vlak bij het water. Vanochtend, voor haar verjaardagsontbijt, hadden ze een mandje rijpe perziken meegenomen. Ze veegde net het sap van haar kin toen ze de banden van haar vaders auto op het grind voor het strandhuis had horen knerpen.

Haar tweelingzus was bleek geworden. Langzaam was de perzik uit haar hand gegleden en op het zand geploft, waardoor de gladde vrucht in een klap ruw was geworden. *Net zoals het leven*, had Fliss gedacht terwijl ze haar teleurstelling probeerde te verbergen.

Haar moeder had in paniek haar schoenen aangetrokken en geprobeerd haar verwaaide haren in het gareel te krijgen met een hand die trilde als een twijgje in een storm. In de zomer was ze een andere vrouw. Een buitenstaander zou denken dat de verandering kwam door het relaxte leven aan het strand, maar Fliss wist dat het aan de afwezigheid van hun vader lag.

En nu was hij hier om hun gelukzalige strandidylle te verstoren.

Haar broer, kalm als altijd, had de gemoederen gesust. Het was vast een bestelling. Een buurman. Maar ze wisten allemaal dat het geen bestelling of een buurman was. Hun vader reed zoals hij alles deed, woedend, fel gas gevend zodat de steentjes in het rond vlogen. Woede was zijn visitekaartje. Fliss wist dat hij het was. De zoete perzik in haar mond smaakte ineens bitter. Ze was eraan gewend dat haar vader haar hele leven verpestte, maar nu ook de zomervakantie?

Het leek alsof er een mistroostige nevel voor de wolkeloze blau-

we hemel schoof, en ze wist dat ze, zolang hij er was, haar sombere stemming als een blok aan haar been mee zou moeten zeulen. Omdat ze hem zo weinig mogelijk wilde zien, was ze naar het strand in plaats van haar slaapkamer gevluht.

Haar teenslippers belemmerden haar bij het hollen, dus stopte ze om ze uit te schoppen. Toen ze verder rende, maakten haar voeten geen geluid meer. Het zand was koel en zacht onder haar voetzolen. In de verte zag ze de witte damp van de branding over de rotsen glijden, en ze hoorde het beuken en sissen van de aanstormende en zich terugtrekkende golven. Ergens ver achter haar hoorde ze iemand haar naam roepen, en ze versnelde haar pas.

Ze wilde helemaal niemand zien. Niet zoals ze nu was, emotioneel en kwetsbaar. Ze kropte haar gevoelens altijd op, maar nu was er niet genoeg ruimte om ze allemaal binnen te houden. Ze hoopten zich op rondom haar hart, bonkten pijnlijk in haar hoofd en prikten in haar ogen. Ze ging niet huilen. Ze hilde nooit. Dat plezier gunde ze hem gewoon niet. Als haar ogen traanden, kwam dat door de wind.

‘Fliss!’

Opnieuw hoorde ze haar naam, en ze verstpapte zich bijna, want dit keer herkende ze de stem. Seth Carlyle. Oudste zoon van Matthew en Catherine Carlyle. Oud geld. Rijk, succesvol, slim en fatsoenlijk. Chic. In dat gezin geen verborgen problemen. Geen geschreeuw of van angst bibberende kinderen. Ze durfde te wedden dat Catherine Carlyle nooit langs de muren schoof om maar niet de aandacht te trekken van haar echtgenoot, en in geen miljoen jaar kon ze zich een schreeuwende Matthew Carlyle voorstellen. In het huis van de Carlyles werden borden gebruikt om eten op te scheppen, niet om mee te smijten. En ze wist zeker dat Seth zijn vader nooit teleurstelde of hem deed walgen. Hij was de veelbelovende zoon.

Hij was ook de vriend van haar broer. Als hij merkte dat ze overstuur was, zou hij het aan haar broer doorbrieven en dan zou Daniel het voor de zoveelste keer voor haar opnemen. Door zijn beschermende aard was hij vaak in de vuurlinie terechtgekomen. Veel te vaak naar haar zin. Ze vond het oké als hij voor haar tweelingzus in de bres sprong, want als Harriet van streek was, begon ze zo erg te stotteren dat ze zichzelf niet altijd kon verweren. Maar Fliss wilde niet dat hij haar verdedigde. Ze kon zelf terugvechten, en op dit moment was ze in staat om zich dood te vechten.

Het geroep van Seth negerend, bleef ze rennen. Hij kwam haar heus niet achterna. Hij ging vast terug naar zijn vrienden om te volleyballen, of te surfen of te zwemmen. Wat ze ook van plan waren geweest te gaan doen voordat haar vader onverwacht voor het weekend was opgedoken en alles had verpest.

Ze stopte pas met rennen toen ze bij de rotsen was. Zonder op adem te komen, klauterde ze over de puntige stenen, negeerde de scherpe steek in haar handpalm en sprong aan de andere kant in het zachte zand. Haar hele leven kwam ze al in dit deel van de Hamptons, en de zomervakanties die ze hier met haar tweelingzus en broer bij haar oma had doorgebracht, waren de enige gelukkige herinneringen aan haar jeugd.

‘Fliss?’ Dat was Seth weer, en dit keer klonk zijn stem dieper, lager. Dichterbij.

Verdorie. ‘Laat me met rust, Seth.’

Dat deed hij niet. Hij sprong van de rots, lenig en krachtig. Zijn schouders blokkeerden de zon. Hij had alleen een zwemshort aan. Waterdruppels glinsterden op zijn blote bast. Hij zat in de schoolzwemploeg, en dankzij de vier zomers waarin hij had gewerkt als strandwachter was zijn lichaam prachtig gespierd. Iedereen op het eiland wist dat Seth Carlyle met gevaar voor eigen leven twee kleine kinderen had gered die zo stom waren geweest om tegen alle waar-

schuwingen in met een opblaasbootje de zee op te gaan. Dat was Seth Carlyle. Het type dat deed wat goed was.

Zij deed altijd het verkeerde.

Fliss had de hele zomer de smachtende verhalen van de andere meisjes over hem moeten aanhoren, en ze begreep wel wat ze in hem zagen. Hij was slim en vrolijk, zelfverzekerd zonder arrogant te worden. En sexy. Krankzinnig sexy met dat slanke, krachtige lijf en een huid die van de eerste zonnestralen meteen goudbruin werd. Zijn haar en ogen waren gitzwart, een erfenis van zijn grootvader, die uit een Italiaanse familie kwam. Hij was even oud als haar broer, wat betekende dat hij te oud was voor haar. Haar vader zou op tilt slaan vanwege de vijf jaar verschil in leeftijd. *Meisjes van jouw leeftijd moeten met jongens omgaan, niet met mannen.*

Ze keek naar Seth terwijl hij naar haar toe liep en merkte dat haar spieren zich aanspannen. Haar libido had de boodschap van haar vader duidelijk niet meegekregen. Of seksuele aantrekking trok zich niets aan van leeftijden.

Of misschien verlangde ze alleen naar hem omdat ze wist dat haar vader woest zou worden.

Hij kwam vlak voor haar staan. 'Wat is er mis?'

Hoe kon hij weten dat er iets mis was? Ze had jaren ervaring met het verbergen van haar gevoelens, en iedereen trapte er altijd in. Behalve Seth, die blijkbaar steeds weer door haar bescherm lagen heen kon kijken.

Tegen Harriet zei ze soms schertsend dat hij een röntgenapparaat was, of een MRI-scanner, maar de waarheid was dat hij gewoon griezelig opmerkzaam was. Of misschien zou ze moeten zeggen dat hij opmerkzaam was, en dat zij dat griezelig vond. Als ze wilde dat mensen wisten hoe slecht ze zich meestal voelde, zou ze hun dat wel vertellen.

'Er is niets mis.' Ze zei niets over de ruzie met haar vader. Daar

praatte ze nooit over, met niemand. Niemand hoefde dat te weten. Ze wilde geen steun. Ze wilde geen medelijden. Maar vooral wilde ze niet dat anderen wisten hoe erg ze onder die ruzies met haar vader leed. Niet alleen omdat ze haar gevoelens had leren verbergen, maar omdat ze ergens bang was dat zijn woorden geloofwaardig zouden worden door ze hardop uit te spreken. Ze wilde geen stem geven aan de knagende gedachte dat haar vader misschien wel gelijk had. Dat ze echt zo slecht en waardeloos was als hij beweerde.

Natuurlijk liet Seth zich niet zo makkelijk afschepen. ‘Weet je dat zeker? Je ziet er namelijk niet uit als een vrouw die haar achttiende verjaardag viert.’

Vrouw.

Hij noemde haar een vrouw.

Het maakte haar onbezonnen. In één klap was het leeftijdsverschil verdampt. Moed en zelfvertrouwen verdrongen de twijfel en onzekerheid. ‘Ik wilde even alleen zijn.’

‘Op je verjaardag? Dat lijkt me niet gezond. Geen mens zou alleen moeten zijn op zijn verjaardag, zeker niet op een achttiende verjaardag.’

Ze kende Seth al heel lang, maar deze zomer waren ze meer naar elkaar toe getrokken. Anders dan haar vader werd Seth nooit kwaad om haar gekke gedrag. Toen ze eens ’s avonds laat naakt was gaan zwemmen, had haar tweelingzus haar gesmeekt om dat niet te doen, maar Seth had erom gelachen. Hij was niet met haar het water in gegaan, maar had op de rotsen zitten wachten tot ze weer veilig op het strand stond. Omdat Seth Carlyle altijd deed wat juist was.

Hij had haar dus niet op haar kop gegeven of voor gek verklaard, maar hij had haar haar handdoek aangegeven en was daarna op het zand gesprongen alsof zijn taak erop zat. Hij had haar nooit aangeraakt, hoewel ze ontelbaar vaak had gehoopt dat hij dat zou doen.

Ook al wist ze dat hij haar beschermd omdat hij Daniels vriend was, en een fatsoenlijk mens. Nu hoopte ze er weer op, merkte ze. Wat bewees dat zij allesbehalve een fatsoenlijk mens was.

Om er zeker van te zijn dat ze niet zou zwichten voor de verleiding om haar armen om hem heen te slaan, sloeg ze ze om haar eigen middel.

Zijn blik ging omlaag. ‘Er zit een snee in je hand. Je moet voorzichtiger zijn op die rotsen. Doet het pijn?’

‘Nee.’ Snel stopte ze haar handen achter haar rug. Aan de ene kant hoopte ze dat hij weg zou gaan, maar ze wilde ook dat hij bleef.

‘Waarom huil je dan, als het geen pijn doet?’

Huilde ze? Ze veegde met de rug van haar hand over haar wangen en merkte dat die nat waren. ‘Er is zand in mijn ogen gekomen bij het rennen.’

Hij dacht dat ze van streek was door de wonden die hij zien kon.

Hij had geen idee van de wonden die ze verborgen hield.

‘Waarom was je eigenlijk aan het rennen?’ Hij pakte haar armen vast en trok ze rustig achter haar rug vandaan. Toen draaide hij haar handpalmen naar boven om ze te bekijken. Zijn vingers waren groot en sterk en haar hand leek heel klein in de zijne. Teer.

Ze wilde absoluut niet teer zijn. Haar moeder was teer. Haar te zien laveren in dat stormachtige huwelijk was als kijken naar een enkel madeliefje dat probeerde overeind te blijven in een orkaan. Fliss wilde hard zijn, als een doornstruik. Het soort plant dat mensen met respect en ontzag behandelden. Ze was dan ook vastbesloten goed te gaan verdienen, zodat ze nooit, nóóit vast kwam te zitten in de situatie waarin haar moeder terechtgekomen was.

Als ik bij je vader wegga, raak ik jullie kwijt. Hij zal nooit toestaan dat ik de voogdij krijg, en ik heb het geld en de contacten niet om dat aan te vechten.

Seth boog zijn hoofd en ze keek naar de plukjes donker haar die over zijn voorhoofd vielen. Haar vingers jeukten. Ze wilde zijn haar aanraken, erdoorheen woelen, voelen hoe zacht het was. Ze wilde ook zijn stevige schouderpijlen aanraken, hoewel ze al wist dat die niet zacht zouden aanvoelen. Ze waren keihard en beresterk. Dat wist ze heel zeker omdat hij haar vorige zomer uit het water had getrokken toen iemand haar erin had geduwd. Geen enkele vrouw zou snel vergeten hoe het was om door hem opgetild te worden.

Een beetje in de war verschoof ze haar blik naar zijn gezicht. Het knobbeltje op zijn neus was een overblijfsel van een footballblessure tijdens de vorige zomer, en er zat een litteken op zijn kin van een botsing met zijn surfboard, waarna de wond met veertien hechtingen was dichtgenaaid. Het maakte Fliss helemaal niets uit. Voor haar was Seth Carlyle zo ongeveer het volmaaktste wat ze ooit had gezien.

Er was iets aan hem waardoor hij anders was dan de anderen. Niet alleen omdat hij ouder was, eerder omdat hij zo zelfverzekerd overkwam. Hij wist wat hij wilde. Hij was scherp. Bij hem was fatsoenlijk zijn sexy. Hij studeerde voor dierenarts en ze was er zeker van dat hij een goede zou worden. Hij zou zorgen dat zijn vader trots op hem kon zijn.

Wat niet van haar gezegd kon worden. Woede, ergernis en afkeuring was alles wat ze ooit van haar vader zou krijgen. Trots op haar? Nooit. En ze wilde Seth niet in haar val meesleuren.

Ze rukte haar handen los en balde haar vuisten om te voorkomen dat ze hem aan zou raken. ‘Ga maar terug naar de anderen. Je verspilt een prachtige stranddag.’

‘Ik verspil helemaal niks. Dit is precies wat ik wil.’ Hij keek haar met een intense blik aan. En toen gaf hij haar die brede, lome lach, die haar het gevoel gaf dat ze de enige vrouw op aarde was.

Ze wist niet precies wat haar het meest fascineerde – het krullen van zijn lippen of die donkere slaapkamerogen met de lachrimpeltjes eromheen. Haar buik kriebelde. Het was een hele verandering om zich eindelijk eens gewent te voelen. Wat zou er gebeuren als ze haar armen om zijn nek sloeg en hem kuste? Zou hij zich laten gaan en voor het eerst in zijn leven iets verkeerd doen? Misschien ontmoagdde hij haar wel, hier, in het zand. Dan zou haar vader echt iets hebben om over te zeuren.

Ze fronste haar wenkbrauwen. Ze wilde niet dat haar vader haar relatie met Seth bezoedelde, zelfs niet op grond van een gedachte-experiment. ‘Echt, je hebt hier niets te zoeken. Met mij.’ Ze leunde met haar rug tegen de rots en keek hem aan met een blik die hem weg moest jagen, maar dat werkte niet bij Seth.

‘Ik zag een auto voor jullie huis staan. Was dat je vader? Hij is hier anders toch nooit in de zomervakantie?’

Ze had het gevoel alsof ze naakt in de oceaan werd gegooid. ‘Hij kwam vanochtend. Wilde ons verrassen.’

Seth bleef haar aankijken. ‘Om je verjaardag te vieren of te verpesten?’

Hij wist het.

Ze kromp in elkaar van schaamte en ellende. Waarom waren ze geen gewoon gezin, zoals iedereen? ‘Ik ben ervandoor gegaan voordat dat duidelijk werd.’

‘Misschien wilde hij zijn cadeau persoonlijk aan je geven.’

‘Zo is jouw vader, niet die van mij.’ De woorden floepten uit haar mond voor ze ze kon tegenhouden. ‘Die van mij had geen cadeau bij zich.’

‘Nee? Dan is het maar goed dat ik wel iets voor je heb.’ Hij zette één hand naast haar tegen de rots en stak de andere in de zak van zijn zwemshort. ‘Hoop dat je het leuk vindt.’

Ze trok haar ogen los van zijn rollende biceps en keek naar het

buideltje van beige fluweel dat op zijn hand lag. ‘Heb je een cadeau voor me gekocht?’

‘Een vrouw wordt maar één keer achttien.’

Daar zei hij het weer. Vrouw. En hij had een cadeau voor haar. Speciaal iets voor haar uitgekozen. Dat zou hij niet gedaan hebben als hij niet om haar gaf, toch? Haar verschrompelde zelfbeeld dronk deze hoognodige waardering gulzig in. Ze voelde zich zweverig en licht in het hoofd, meer nog dan toen ze een fles wodka mee naar het strand had gesmokkeld. ‘Wat is het?’

‘Maak maar open.’

Ze pakte het buideltje van zijn hand en herkende het zilverkleurige logo dat erop stond. Wat er ook in zat, goedkoop was het niet. Harriet en zij waren vaak langs de etalage van de exclusieve juwelier gelopen als ze in het dorp waren, maar alles was zo duur dat ze zelfs nooit bleven staan om naar binnen te kijken. Maar als je Carlyle heette was de prijs natuurlijk geen probleem.

Ze schudde de inhoud uit het zakje op haar hand. Even vergat ze te ademen, want zoiets moois had ze nog nooit gezien. Het was een zilveren schelpje aan een zilveren ketting. Het was het aller-, aller-mooiste cadeau dat ze ooit had gekregen.

Zonder te denken aan afstand bewaren sloeg ze haar armen om hem heen. Hij rook naar zon, zout, zee en man. Naar heerlijke, sexy man. Te laat bedacht ze dat ze alleen maar een piepklein bovenstukje en een bikinislipje aanhad. Ze had net zo goed helemaal bloot kunnen zijn, zo weinig als dat bedekte. Haar huid gleed tegen zijn huid en ze legde haar vingers om zijn schouders. Onder de zijdezachte, gebruikte huid voelde ze de welving van de harde spieren en de gevaarlijk lekkere spanning in zijn lichaam.

Ze wist dat ze hem los moest laten. Haar vader zou ontploffen als hij haar zo kon zien. Hij werd woest als ze met jongens omging. Maar Seth was geen jongen, of wel soms? Seth was een man. Een

man die zag dat zij een vrouw was. De eerste die op die manier naar haar keek, en ze besloot dat dat weleens het beste verjaardagscadeau aller tijden zou kunnen zijn. Haar vader gaf haar het gevoel dat ze niets waard was, maar Seth... Seth gaf haar het gevoel dat ze wel iets betekende. Heel veel betekende.

‘Fliss...’ Zijn stem klonk schor. Zijn handen gleden naar haar heupen, hielden haar tegen. ‘Dit moeten we niet... Je bent overstuur...’

‘Nu niet meer.’ Voor hij verder kon spreken, drukte ze haar mond op de zijne.

Zijn lippen waren koel. Ze voelde dat hij schrok, en ze bedacht dat ze ter plekke zou sterven van schaamte, hier in het zand, als hij zich lostrok.

Maar hij trok zich niet los. In plaats daarvan trok hij haar resoluut naar zich toe, haar klemzettend tegen zijn sterke lijf. Achter zich hoorde ze het ruisen van de oceaan, maar hier, op het afgezonderde strand, telden alleen Seth en de onbeschrijflijke magie van die eerste kus.

Haar achttiende verjaardag was veranderd van de ergste dag van haar leven in de mooiste dag van haar leven, bedacht ze toen hij zijn hoofd boog en haar terugkuste. Terwijl ze zich overgaf aan het opwindende gevoel van zijn tong en zijn strelende handen, verdween haar vader uit haar gedachten. Het enige waaraan ze nog kon denken, was wat Seths mond met haar deed. Wie had dit kunnen denken? Wie had kunnen denken dat keurige Seth een ondeugende kant had? Waar had hij zo leren zoenen?

Ze verdiende wel een beetje romantiek op haar achttiende verjaardag, zei ze bij zichzelf. Ze verdiende dít. Nog nooit had iemand, of iets, haar dit gevoel gegeven.

En nog nooit had iets verkeerd doen zo goed gevoeld.